

Anledning af dette Forslag, vilde disse paa det bestemteste have fraraadet dem at fremsætte et saadant Forslag.

Indholdet af Forslagets § 2 er efter min Mening aldeles ikke paakrævet. I Indlemmelsesloven foreligger der fuldt tilstrækkeligt med Hensyn til de Erstatninger, hvorom der kan blive Tale, og Kommissionen faar tilstrækkeligt Spillerum, et Spillerum, som er ganske naturligt og nødvendigt, fordi de forskellige lokale Forhold skaber mange Nuancer i Afgørelsen af Erstatningsspørgsmaal. Og det kan da vel ikke være Hensigten, at den fattige Kommune, som knap er i Stand til at administrere for de Midler, den har, ved Indlemmelse skulde blive ikendt en Erstatning til den velstillede Kommune, i hvilken den søger sig optaget.

Da jeg altsaa har den Opfattelse, at § 1 i Forslaget er skadelig og § 2 ganske upaakrævet, vil jeg tillade mig paa min Gruppes Vegne at foreslaa dette Forslag forkastet.

Kragh: Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at komme ind paa det specielle Indlemmelsesspørgsmaal, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde var Aarsagen til dette Forslags Fremkomst. Spørgsmaalet om Indlemmelse af St. Hans Landsogn i Odense Købstad er jo et gammelt Spørgsmaal, som har givet Anledning til megen Strid og mange og lange Overvejelser og Forhandlinger mellem Landsognets Ledelse og Ledelsen i Odense By. Omend jeg har haft Lejlighed til i en Periode ret nøje at følge disse Forhandlinger, skal jeg dog ikke her komme ind paa dem, men kun udtale, at naar Forholdene i St. Hans Landsogn har udviklet sig paa en økonomisk saa vanskelig Maade, som Tilfældet desværre har været, bør man dog ikke glemme, at nogen egentlig omhyggelig Forvaltning i økonomisk Henseende har ikke fundet Sted i den Kommune, som Talen er om her. Endvidere bør det ikke glemmes, at man fra Odense Købstads Side gentagende under de Forhandlinger, der har været ført, har udtrykt Beredvillighed til at støtte Landsognet økonomisk paa forskellig Vis, ved at bidrage til, at visse kommunale Goder, som nu ikke fandtes i Landsognet, kunde holde deres Indtog der, delvis paa Odense Købstads Bekostning. Men dette er stedse blevet absolut afvist af Landsognet, endskønt jeg til visse Tider havde Indtrykket af, at man, hvis man saa rent kommunalt paa Sagen, i Landsognet ikke var uden Interesse for de Tilbud, der skete fra Odense Kommune, men at der var Kredse i Odense Kom-

mune, som af Hensyn, der dog ikke ubetinget kunde siges at være af mellemkommunal Art, ønskede denne Indlemmelse foretaget.

Jeg forstaar i og for sig meget vel, at en Købstad, naar der er Tale om at indlemme i den et Distrikt, som i ikke ringe Grad kan forøge de kommunale Byrder uden at give en tilsvarende Forøgelse af de kommunale Indkomster, da ikke stiller sig ubetinget velvillig til et saadant Krav. Og jeg forstaar særdeles vel, at der i denne Forbindelse opstaar den Tanke i Købstaden, om der da ikke, naar man skal have visse Dele af det omliggende Areal ind, kunde være Mulighed for, at man kunde faa andre kommunale Omraader udenfor Købstaden, som med Hensyn til Byrder og Skatteydelse stiller sig gunstigt, indlemmet samtidig, for ikke gennem den Indlemmelse, som presser stærkest paa, at faa de økonomiske Forhold i Bykommunen alt for stærkt forrykket. Nu tror jeg ganske vist ikke, at i alt Fald indtil videre Indlemmelsen af St. Hans i Odense Købstad vil bevirke nogen stærk Øgelse af Skattetrykket i Odense Kommune, men paa den anden Side forekommer det mig, at det er ikke helt billigt og rimeligt fortsat at blive ved en Ordning, som overhovedet slet ikke tillader den Kommune, i hvilken Indlemmelse skal foregaa, paa virkelig effektiv Maade at tale med om Sagen.

Jeg vil i denne Sammenhæng minde om, at de Bestemmelser, der er gældende med Hensyn til Sammenlægning og Udskillelse af Landkommuner, er af den Art, at der skal være tilvejebragt som Vilkaar for, at en saadan Foranstaltning kan finde Sted, en Overenskomst om Indlemmelsen, som er tilfredsstillende til begge Sider. Nu kan man jo sige: Ja, men det er Landkommuner, her er Tale om, og de Forhold, der der tages Sigte paa, har i Virkeligheden ikke nogen Berøring med Spørgsmaalet om et Landdistrikts Indlemmelse i en Købstad. Dette var maaske rigtigt paa et vist Tidspunkt, men er det ikke længere, efterhaanden som Udviklingen i adskillige Landkommuner er skredet frem gennem de senere Aar. Det viser sig nemlig ikke sjældent, at Spørgsmaalet om Sammenslutning af eller Adskillelse mellem Landkommuner opstaar, fordi de økonomiske Forhold helt forrykkes i den ene af disse Kommuner. Der opstaar f. Eks. store Stationsbyer eller der etableres store Fabrik anlæg, saaledes at Befolkningen i økonomisk Henseende ganske skifter Karakter i Løbet af forholdsvis faa Aar. Ikke desto mindre kræver Lovgivningen, hvad jeg finder rimeligt, at Indlemmelse i